

El debat

L'hemicicle del Parlament de Catalunya és petit, com petita és la sobirania del territori sobre el qual exerceix el seu poder legislatiu. Però no es pot dir que no hi passi res. Com a mínim durant una setmana a l'any, la que se celebra el debat de política general, es converteix en el sismògraf de l'estat de la política catalana, dels seus polítics i de totes les turbulències que els envolten. El vellut vermell de les butaques fa que la sessió sempre conservi un punt d'excitant i ajuda a evaporar l'etern dubte sobre si la política catalana existeix per si mateixa o és només un apèndix de la política espanyola. Un dubte molt més difícil de resoldre que no la incògnita sobre què vol dir ser de dretes, una qüestió sobre la qual es va interrogar Jordi Pujol i que Ribó es va encarregar de respondre amb notable brillantor.

Pujol va pujar a la tribuna d'oradors sobradament preparat, com ho sol fer habitualment, i amb la maleta plena de confiança en les seves possibilitats. Des d'allà, va poder contemplar, a la seva dreta, un Partit Popular decapitat i disciplinadament entusiasta de la plurinacionalitat de l'estat. L'entusiasme, però, tenia el seu límit. Josep Curto, l'encarregat de recitar paraules agradables a l'oïda del president Pujol, es va fer el sord quan aquest li va demanar un pronunciament sobre la unitat de la llengua catalana. El PP va ser l'únic partit que no va signar la moció que proclamava allò que és evident però que Zaplana nega, Aznar dissimula i Curto sap però calla.

Tranquil per la dreta, Pujol només podia rebre artilleria per l'esquerra. Els darrers esdeveniments transcorreguts anunciaven que l'olivera catalana estava notablement pansida, no tant pel petit pi que li ha sortit uns metres més a la dreta, sinó fonamentalment per l'avanç de la tropa dels capitans socialistes, convençuts que ells sols —"sense crosses", com havia dit algú fa uns mesos— podran conquerir algun dia la cara nord de la plaça de Sant Jaume. Però potser precisament per això, Joaquim Nadal i Josep Lluís Carod-Rovira van voler esvaïr ràpidament l'ombra de dubte que planava sobre les seves

posicions. El primer va donar tanta importància a la crítica a la gestió del govern de CiU com a la crida a refer la sintonia entre les esquerres catalanes. Nadal, beneït per Serra des de la tribuna de convidats, va aprofitar una becaina de Josep Maria Sala ostensiblement captada per les càmeres de televisió per renovar l'oferta de col·laboració amb IC i ERC. I el segon, Carod-Rovira, va demostrar que ara per ara, tot i que no es casa amb ningú, abandona definitivament la casa del pare. La nova veu del republicanisme independentista va aconseguir

neguitejar el líder convergent, de qui va rebre una sorprenent desautorització recosida després dels passadissos del Parlament, que és on es cusen les ferides que es produeixen a l'hemicicle quan l'esgrima ha anat massa enllà. Finalment, Ribó va ser l'encarregat d'explicar a Pujol per on passa la frontera entre la dreta i l'esquerra, després que ambdós rivalitzessin apassionadament sobre els seus coneixements del moviment progressista europeu, d'on Pujol tampoc no es vol allunyar malgrat les obligacions de la política estatal.

Continguts a banda, la sessió també va destacar per les seves absències, justificadíssimes totes, però simptomàtiques també de l'estat en què han quedat diverses formacions polítiques després de les recents sacsejades.

Aleix Vidal-Quadras va preferir anar a Terol abans que presenciar la genuflexió de Curto. Raimon Obiols tampoc no era al seu escó per escoltar Nadal perquè tenia una reunió importantíssima a Brusel·les. L'altra absència comentada va ser la de Pilar Rahola, una habitual de la tribuna de convidats, que aquesta vegada semblava que va preferir fer-se fonedissa abans d'escoltar el "nou" discurs de Colom. Oficialment tenia feina a l'ajuntament. A Narcís Serra li va anar just, i de fet, va arribar tard, quan la intervenció de Nadal ja havia començat. Són les obligacions de la política espanyola, esclavitzades pel pont aeri. En canvi qui sí que va arribar puntualment a la tribuna de convidats era Pasqual Maragall, que continua observant la política catalana des de dalt, com si no acabés de trobar la manera d'aterrar-hi definitivament. ■

PERE MARTI

“Josep Curto, l'encarregat de recitar paraules agradables a l'oïda del president Pujol, es va fer el sord quan aquest li va demanar un pronunciament sobre la unitat de la llengua catalana.”